

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-1139/2023

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Aleksandri Gumzej, u pravnoj stvari tužitelja AD PLASTIK d.d., Solin, Matoševa ulica 8, OIB: 48351740621, kojeg zastupa Mislav Ivanišević, odvjetnik iz Zagreba, Račićeva 16, protiv tuženika ADRIA BONACA d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 27, OIB: 74737876059 (ranije NOVI SALONIT d.o.o. – u stečaju), kojeg zastupa Mato Krmek, odvjetnik iz odvjetničkog društva Primorac i partneri d.o.o., Trg Hrvatske bratske zajednice 2B, Split, radi isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 3. rujna 2024. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, s danom objave 18. listopada 2024.

p r e s u d i o   j e

- I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 221.042,41 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 19. listopada 2020. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.
- II. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 17.688,12 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja ove presude do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te

godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 9,81 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

IV. Odbija se u cijelosti kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troškova ovog parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi u bitnome da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5297/2016-2 od 11. siječnja 2017. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/2012 od 11. travnja 2016. u dijelu u kojem je ovdje tužitelju naloženo da ovdje tuženiku podmiri glavnice u iznosu od kn 555.740,46 s pripadajućim zakonskim zateznim kamata od 1. siječnja 2005. do isplate, zakonske zatezne kamate na ranije isplaćeni iznos glavnice od 135.307,21 kn obračunate za razdoblje od 1. siječnja 2005. do 7. srpnja 2005. te troškove ovrhe u iznosu od 11.706,29 kn i troškove parničnog postupka u iznosu od 65.096,30 kn. Tužitelj ističe kako je u cijelosti postupio po pravomoćno utvrđenoj obvezi te je 18. travnja 2017. isplatio tuženiku novčani iznos od ukupno 1.665.444,06 kn i to u tri uplate (prva u visini od 555.740,46 kn, druga u visini od 76.802,59 kn i treća u visini od 1.032.901,01 kn) čime je u cijelosti podmirio navedenu obvezu. Odlučujući povodom revizije koju je ovdje tužitelj u tom parničnom postupku izjavio protiv spomenute drugostupanjske presude, Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvatio je podnesenu reviziju tužitelja te je rješenjem poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. u cijelosti ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5297/2016-2 od 11. siječnja 2017. i predmet vratio tom sudu na ponovno suđenje. U ponovljenom drugostupanjskom postupku, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je 29. listopada 2020. presudu poslovni broj 24 PŽ-2544/2020-2 kojom je preinačio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/2012 od 11. travnja 2016. na način da je odbio tužbeni zahtjev ovdje tuženika postavljen prema ovdje tužitelju u vezi s kojim zahtjevom je tužitelj i izvršio prethodno opisano plaćanje u visini od ukupno 1.665.444,06 kn. Tužitelj nadalje navodi, a pozivajući se na odredbu čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima, kako je donošenjem rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. ne samo otpala pravna osnova po kojoj je tužitelj 18. travnja 2017. platio tuženiku gore navedeni novčani iznos, već je novom drugostupanjskom odlukom, donesenom u ponovljenom drugostupanjskom postupku (presuda VTS RH poslovni broj 24 PŽ-2544/2020-2 od 29. listopada 2020.), meritorno odlučeno u korist ovdje tužitelja, odnosno odlučeno je da nije pravno osnovan tužbeni zahtjev u vezi s kojim je izvršena uplata od 18. travnja 2017. Dakle, osim što je otpala pravna osnova po kojoj je tužitelj izvršio plaćanje, spor je pravomoćno okončan u korist ovdje tužitelja. Tužitelj ističe da su obje stranke zaprimile spomenutu revizijsku odluku 29. svibnja 2020. te da se stoga prema odredbi čl. 1117. st.2. Zakona o obveznim odnosima, tuženik kao primatelj navedene uplate,

smatra nepoštenim stjecateljem od trenutka kada mu je spomenuta revizijska odluka dostavljena. U smislu spomenute odredbe, tužitelj smatra da mu je tuženik dužan vratiti čitav primljeni novčani iznos zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana primitka predmetne revizijske odluke pa sve do isplate. No, kako za vrijeme trajanja posebnih okolnosti, sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (čl.25. b) i Zakonu o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti (čl.7.) zakonske zatezne kamate nisu tekle do 18. listopada 2020., tužitelj zakonske zatezne kamate potražuje od 19. listopada 2020. pa do isplate. Tužitelj ističe i kako se, nakon što je i sam zaprimio predmetnu revizijsku odluku, u više navrata obratio tuženiku, odnosno osobama koje su u svojstvu stečajnog upravitelja zastupale tuženika pozivajući na povrat plaćenog iznosa, ali tim pozivima tuženik nije udovoljio i do dana podnošenja ove tužbe nije vratio tužitelju utuženi iznos s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj napominje i da je odlukom suda donesenom u stečajnom postupku koji se vodi u odnosu na tuženika poslovni broj St-47/2004 (zaključak od 23. rujna 2020.) izdana suglasnost stečajnom upravitelju za osnivanje pologa po kojem će se radi osiguranja potraživanja tužitelja uplatiti na depozitni račun suda novčani iznos od 1.540.335,83 kn (radilo se o tada raspoloživom iznosu na računu tuženika). Stečajni upravitelj osnovao je takav polog, ali nije udovoljio pozivu tužitelja da izvrši povrat plaćenog iznosa čak niti kada je postupak pravomoćno okončan u korist ovdje tužitelja (drugostupanjska odluka od 29. listopada 2020). Konačno, odlukom stečajnog suca od 12. svibnja 2023., stečajni upravitelj pozvan je da dostavi broj poslovnog računa stečajnog dužnika (ovdje tuženika) na koji se imaju isplatiti novčana sredstva s osnovanog pologa, čime čak niti ta sredstva neće više biti izdvojena na depozitnom računu radi osiguranja (dijela) potraživanja tužitelja. Iako je obveza tuženika da tužitelju izvrši povrat stečenog bez osnove nastala samom činjenicom otpadanja pravne osnove po kojoj je izvršeno plaćanje, neovisno o postojanju i stanju sudskog depozita u stečajnom postupku, a po kojoj obvezi tuženik čitavo ovo vrijeme nije postupio, opisana okolnost prema stavu tužitelja predstavlja dodatni razlog i poticaj zbog kojeg tužitelj ustaje ovom tužbom kako bi zaštitio svoje interese, posebice uzimajući u obzir da je tuženik društvo u stečaju.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti usprotivio tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu. Prije svega, tuženik ističe kako tužitelj tužbu i tužbeni zahtjev temelji na rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020., kao i na presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 24 Pž-2544/2020-2 od 29. listopada 2020. pa s tim u svezi ukazuje kako je po njegovom zahtjevu i zahtjevu društva Super Monitor d.o.o. OIB: 15574872867, kao umješača na strani tuženika, od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske dopušteno podnošenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 24 Pž-2544/2020-2 od 29. listopada 2020., nakon čega su tuženik i umješač podnijeli reviziju te se postupak po njihovoj reviziji pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodi pod poslovnim brojem Rev-929/2021. Iz tog razloga, a s obzirom je izvjesno kako bi tuženik mogao uspjeti s revizijom, čime bi otpala pravna osnova tužitelja na kojoj temelji tužbeni zahtjev, tuženik predlaže sudu prekinuti predmetni postupak do okončanja revizijskog postupka, tim više što je tuženik društvo u stečaju te bi u slučaju da tuženik isplati tužiteljevu tražbinu, a nakon toga uspije u revizijskom postupku, naplata vjerovnika stečajnog dužnika bila iznimno otežana ili onemogućena. Nastavno, tuženik ističe i prigovor zastare tužiteljevog potraživanja jer je evidentno da je od rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 224/2017-2 pa do podnošenja ove tužbe protekao rok od tri godine. Navodi i da tužitelj

nije priložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode kako su parnične stranke revizijsko rješenje zaprimile 29. svibnja 2020. Podredno, tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te posebno, u pogledu visine tužbenog zahtjeva, ističe kako iznos tužbenog zahtjeva ne odgovara iznosu kojeg je tuženik primio od tužitelja. Uz to, navodi kako tužitelj niti obračun kamata nije postavio prema njihovom eventualnom tijeku, odnosno zakonu.

3. U daljnjem tijeku postupka, podneskom od 27. veljače 2024., tuženik je uslijed novih činjenica dopunio navode iz odgovora na tužbu istaknuvši u bitnome da je, a kako sam tužitelj i navodi u tužbi, u stečajnom postupku koji se vodi nad ovdje tuženikom 23. rujna 2020. donesen zaključak poslovni broj 31. St-47/2004-75 kojim je zasnovan sudski polog u iznosu od 1.540.335,83 kn te kojim je određeno da se navedeni iznos izdvaja do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-3603/12 odnosno do proteka roka za podnošenje revizije ili do donošenja odluke povodom revizije ako ista bude uložena. Predmetnim je zaključkom određeno da će se po okončanju toga postupka izdvojeni iznos vratiti u stečajnu masu ili doznačiti društvu AD PLASTIK d.o.o., ovisno o ishodu postupka, a nakon zaključenja stečajnog postupka o isplati iz položenog novca odlučuje stečajni sudac. Nadalje, stečajni sudac je 25. kolovoza 2023. donio rješenje kojim je naložio računovodstvu Trgovačkog suda u Zagrebu, iznos od 204.434,19 Eura / 1.540.309,40 kn kojeg je na depozitni račun Trgovačkog suda u Zagrebu uplatio stečajni upravitelj dana 8. listopada 2020. u skladu sa zaključkom suda poslovni broj St-47/2004-75 od 23. rujna 2020. i koji se nalazi na depozitnom računu u ovosudnom predmetu, poslovni broj St-47/2004 uplatiti na račun stečajnog dužnika NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju. Tuženik ističe da je ovdje tužitelj protiv citiranog rješenja uložio žalbu koja je usvojena rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 5. listopada 2023. poslovni broj PŽ-2941/2023. Predmetno rješenje je obrazloženo u bitnome na način da pobijano rješenje stečajni sudac sukladno zaključku od 23. rujna 2020., ne može osnovano donijeti prije nego Vrhovni sud Republike Hrvatske odluči o reviziji žalitelja kao vjerovnika stečajne mase i naravno, pod uvjetom da ta odluka kao konačna ne bude u njegovu korist. Slijedom gore citiranog rješenja, tuženik ističe prigovor presuđene stvari, jer po očitom stavu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, tuženik nije u obvezi isplate koja se tužbenim zahtjevom traži sve do odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske i pod uvjetom da ta odluka bude u korist ovdje tužitelja. Nadalje, uzimajući u obzir odredbe članka 190. Zakona o obveznim odnosima, tuženik smatra da se osnivanjem sudskog pologa s danom 23. rujna 2020. oslobodio obveze prema tužitelju u iznosu od 1.540.335,83 (204.437,70 EUR) te da od tog dana na taj iznos prestaju teći kamate i to u svakom slučaju i bez obzira na ishod revizijskog postupka. Nadalje, slijedom potvrde stečajnog plana u stečajnom postupku ovdje tuženika, tuženik ističe da je na polog uplatio daljnjih 141.912,86 EUR, a što povrh već položenog predstavlja ukupno potraživanje tužitelja s osnove glavnice i zakonskih zateznih kamata do dana 31. prosinca 2024. Slijedom navedenog, tuženik ističe da tužbu valja odbaciti radi nedostatka pravnog interesa odnosno pravomoćno presuđene stvari (rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 5. listopada 2023. poslovni broj PŽ-2941/2023), a sve obzirom da je potraživanje tužitelja prema tuženiku osigurano sudskim pologom zasnovanim pravomoćnim zaključkom naslovnog suda poslovni broj St-47/2004 od 23. rujna 2020., dopunjenim kako je gore obrazloženo. Podredno tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

4. Podneskom od 25. ožujka 2024. tužitelj se očitovao na gore iznesene navode istaknuvši u bitnome kako isti nisu ni od kakvog utjecaja na osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Činjenica da je tuženiku i društvu Super monitor d.o.o., kao umješaču na strani tuženika, dopušteno podnošenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj 24 PŽ-2544/2020-2 od 29. listopada 2020. te da su isti podnijeli reviziju temeljem kojih se postupak vodi pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske pod brojem Rev-929/2021, prema tužiteljevom stavu nisu od nikakvog utjecaja na ovaj postupak i na donošenje meritorne odluke o postavljenom tužbenom zahtjevu. Isto tako, spomenuta činjenica odnosno podnošenje revizije nije Zakonom o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP) predviđena kao razlog za prekid ovog postupka, kako to u odgovoru na tužbu predlaže tuženik. Nadalje, i tuženikovi navodi da bi isplatom tužiteljeve tražbine naplata vjerovnika tuženika, kao stečajnog dužnika, bila otežana ili onemogućena, irelevantni su za ovaj postupak jer spomenuta okolnost, sve i da je točna, na ni jedan način ne može utjecati na obvezu tuženika da vrati tužitelju onaj iznos koji je stekao bez osnove. Također, tužitelj navodi kako iz sadržaja rješenja o potvrdi stečajnog plana, kojim je uredno predviđena konstrukcija namirenja svakog pojedinog vjerovnika te uz održavanje i nadopunu depozita za korist ovdje tužitelja, proizlazi kako usvajanje postavljenog tužbenog zahtjeva ni na koji način ne bi negativno utjecalo na poslovanje tuženika i ispunjenje njegovih obveza. Tužitelj se usprotivio i istaknutom prigovoru zastare navevši kako je rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. zaprimio 29. svibnja 2020., dok je predmetna tužba podnesena 26. svibnja 2023. pa je evidentno da između ta dva datuma nije protekao rok od tri godine. Međutim, kako se radi o tražbini s naslova povrata stečenog bez osnove, tužitelj ističe da zastarni rok iznosi pet godina. U pogledu visine potraživanja, tužitelj ističe da je uz tužbu priložio dokaze (uplate) iz kojih je razvidan točan iznos koji je 18. travnja 2017. uplatio tuženiku, te iste, primjenom fiksnog tečaja konverzije, u zbroju daju upravo utuženi iznos u visini od 221.042,41 EUR, dok je tijekom kamata postavio od 19. listopada 2020. primjenjujući odredbu čl. 1117. st.2. ZOO-a, ali primjenjujući i odredbu čl. 25. b Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima i čl. 7. Zakona o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti. Tužitelj ukazuje i kako je tuženikovo osporavanje visine tužbenog zahtjeva i tijeka kamata u suprotnosti i s kasnijim radnjama samog tuženika, s obzirom da je u stečajnom planu u postupku koji se kod ovog suda vodi pod brojem St-47/2004 tuženik kao iznos koji je primio od tužitelja naznačio upravo iznos iz tužbenog zahtjeva u visini od 221.042,41 EUR, a jednako tako u stečajnom planu je i kamate na taj iznos tuženik obračunavao polazeći od 19. listopada 2020., što je u svemu sukladno i u ovom postupku postavljenom tužbenom zahtjevu. Nadalje, tužitelj ukazuje i kako su neutemeljeni prigovori tuženika o navodnom nedostatku pravnog interesa tužitelja za vođenje ove parnice i o pravomoćno presuđenoj stvari. Naime, tužitelj smatra da je za ovaj postupak (sve do eventualno drugačije odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske po reviziji tuženika i umješača) relevantno jedino je li mu iznos koji je uplatio tuženiku temeljem osnove koje je kasnije otpala tuženik vratio ili nije, a što je tuženik bio dužan učiniti temeljem čl. 1111. ZOO-a i to još prije gotovo četiri godine, odnosno 29. svibnja 2020. s kojim danom je tuženik primio revizijsku odluku i od kojeg dana je tuženik postao nepošteni stjecatelj. Nadalje, iako tužitelj ne spada u skupinu vjerovnika koji su na bilo koji način mogli utjecati na sadržaj stečajnog plana (mogao je slati neke svoje prijedloge, koji su mogli ili nisu morali biti usvojeni, ali bez prava glasa), tužitelj napominje da je rješenjem o potvrdi stečajnog plana Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-47/2004-189 od 23. siječnja 2024. u toč. VI izreke predviđeno kako slijedi: „Stečajni upravitelj dužan je namiriti nesporne dospjele obveze stečajne mase, kao i troškove postupka, a za

sporne obveze stečajne mase dati osiguranje u vidu isplate sredstava na depozitni račun Trgovačkog suda u Zagrebu najkasnije do dana zaključenja stečajnog postupka. Za sporne obveze stečajne mase prema društvu AD PLASTIK d.d., Solin, Matoševa ulica 8, OIB: 48351740621, stečajni upravitelj obvezuje se dati osiguranje u ukupnom iznosu od 346.350,56 EUR. Kako se na depozitnom računu Trgovačkog suda u Zagrebu osnovanom za korist društva AD PLASTIK d.d. već nalazi iznos od 204.437,70 EUR, stečajni upravitelj obvezuje se na taj depozitni račun izvršiti uplatu razlike do iznosa od 346.350,56 EUR, odnosno izvršiti uplatu u iznosu od 141.912,86 EUR, u roku od 5 dana od dana objave rješenja o potvrdi stečajnog plana.“ Stoga tužitelj ističe da citirani dio rješenja o potvrdi stečajnog plana ukazuje da nema govora da bi se radilo o pravomoćno presuđenoj stvari i to zbog toga što se jasno naglašava da tuženik ne priznaje obvezu isplate utuženog iznosa kao nespornu obvezu, već je izrijeckom čini spornom i zbog toga što modus postupanja tuženika prema tužitelju nije ispunjenje (isplata), već jedino i isključivo davanje osiguranja. Pravomoćno presuđena stvar podrazumijeva postojanje druge pravomoćne odluke kojom je meritorno „konzumiran“ ovdje postavljeni tužbeni zahtjev. Tužitelj ističe da rješenje o potvrdi stečajnog plana po svojem sadržaju nije takva odluka jer tužitelju tim rješenjem, kao niti provedbom tog rješenja (održavanje i nadopuna sudskog depozita) niti je što meritorno priznato niti je što ispunjeno. Ukazuje da je rješenje o potvrdi stečajnog plana doneseno na temelju stečajnog plana koji je izradio i na glasanje vjerovnicima ponudio tuženik (po stečajnom upravitelju). Na stranicama 12-14 stečajnog plana citiraju se sudski postupci u tijeku koje vodi tuženik, između kojih se navodi i ovaj postupak (toč.8 na str.14 – Trgovački sud u Zagrebu P-1139/2023), dok se na stranici 14 stečajnog plana izrijeckom navodi kako stečajni plan nema nikakvih pravnih učinaka na prethodno navedene parnične i ovršne postupke. Tuženikovo stajalište da bi se osnivanjem sudskog pologa oslobodio obveze prema tužitelju primjenom odredbe čl. 190. ZOO-a je prema tužiteljevim tvrdnjama promašeno imajući u vidu odredbu čl. 186. ZOO-a pri čemu ističe kako u konkretnom slučaju ne postoje specifične okolnosti iz navedene odredbe koje bi opravdale polaganje kao način ispunjenja, odnosno tuženik iznos na depozit nije isplatio niti iz jednog razloga koji propisuje čl. 186. ZOO-a, a o čijoj primjenjivosti zavisi primjena čl. 190. ZOO-a te je ovdje tužitelj itekako poznat tuženiku i točno se zna tko je vjerovnik. Nadalje, za razliku od polaganja dugovane stvari, koje je predviđeno zato da vjerovnik položenu stvar uzme sebi i da se time ostvari ispunjenje obveze, u ovom slučaju tužitelj uopće nije u mogućnosti sebi uzeti položenu stvar (novac) sa sudskog depozita jer mu ta mogućnost nije niti dana, odnosno depozit uopće nije osnovan u tu svrhu i s tom mogućnosti. Ističe da je svrha osnivanja i održavanja predmetnog depozita u tome da bude dovoljno sredstava za namirenje tužitelja u budućnosti, ovisno o ishodu revizijskog postupka te u slučaju da tuženik prethodno ne ispuni svoju zakonsku obvezu i vrati tužitelju ono što je stekao temeljem osnove koja je otpala, a što je tuženik morao učiniti sada već prije gotovo četiri godine.

5. Valja naglasiti da je tijekom postupka nad društvom NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju zaključen stečajni postupak, kao i da je društvo NOVI SALONIT d.o.o. izmijenilo tvrtku koja sada glasi ADRIA BONACA d.o.o.

6. Tijekom postupka sud je izvršio uvid te pročitao sadržaj isprava koje prileže spisu i to: presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj 6. P-3603/2012 od 11. travnja 2016. (list 6.-12. spisa), presudu Visokog trgovačkog suda RH broj 24 PŽ-5297/2016-2 od 11. siječnja 2017. (list 13.-18. spisa), potvrdu banke o uplati tužitelja izvršene na račun tuženika (list 19.-24. spisa), rješenje Vrhovnog suda RH broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. (list 25.-29. spisa), presudu Visokog trgovačkog suda

RH broj 24 PŽ-2544/2020-2 od 29. listopada 2020. (list 30.-35. spisa), zahtjeve tužitelja upućene tuženiku radi povrata uplaćenog iznosa s povratnicama (list 36.-43. spisa), presliku komunikacije elektroničkom poštom s prilogom – zamolba za isplatu sredstava sa sudskog pologa (list 44.-47. spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 48.-53. i 119.-127. spisa), prijedlog stečajne upraviteljice radi osnivanja pologa (list 54.-55. spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-47/2004-75 od 23. rujna 2020. s ispravkom (list 56.-60. spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-47/2004-161 od 12. svibnja 2023. (list 61.-62. spisa), odluku VSRH poslovni broj Revd-990/2021 (list 71.-73. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 5. listopada 2023. posl.br. PŽ-2941/2023 (list 79.-82. spisa), pravomoćno potvrđen stečajni plan tuženika posl.br. St-47/2004 objavljen na e oglasnoj ploči suda 24.siječnja 2024. (list 83.-104. spisa), podnesak stečajnog upravitelja posl.br. St-47/2004 objavljen na e oglasnoj ploči suda 25. siječnja 2024. (list 105. spisa) i izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 128.-134. spisa). Izvršen je i uvid u e-spis aplikaciju ovog suda u predmet poslovni broj P-3603/12.

7. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 96/08 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08 – ispr., 57/11, 148/11 – proć. tekst, 25/13, 89/14 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu: ZPP) tužbeni zahtjev utvrđen je osnovanim u cijelosti.

8. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za povratom utuženog iznosa za koji tvrdi da ga je tuženik stekao temeljem pravne osnove koja je u smislu odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje: ZOO) kasnije otpala.

9. Između stranaka nije sporno da je tužitelj u cijelosti postupio po pravomoćno utvrđenoj obvezi (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-5297/2016-2 od 11. siječnja 2017. kojom je potvrđena presuda ovog suda poslovni broj P-3603/2012 od 11. travnja 2026.) te je 18. travnja 2017. isplatio tuženiku iznos od ukupno 221.042,41 EUR (tada 1.665.444,06 kn), a što proizlazi i iz priloženih bankovnih potvrda (list 19.-24. spisa).

10. Nadalje, nesporno je i da je odlučujući povodom revizije koju je ovdje tužitelj u tom parničnom postupku izjavio protiv navedene drugostupanjske presude, Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvatio podnesenu reviziju tužitelja te je rješenjem poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. u cijelosti ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5297/2016-2 od 11. siječnja 2017. i predmet vratio tom sudu na ponovno suđenje, kao i da je u ponovljenom drugostupanjskom postupku Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio 29. listopada 2020. presudu poslovni broj 24 PŽ-2544/2020-2 kojom je preinačio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/2012 od 11. travnja 2016. na način da je odbio tužbeni zahtjev ovdje tuženika postavljen prema ovdje tužitelju u vezi s kojim zahtjevom je tužitelj i izvršio prethodno opisano plaćanje u visini od ukupno 1.665.444,06 kn.

11. Između stranaka nije sporno ni da su ovdje tuženik i društvo Super Monitor d.o.o. kao umješač na strani tuženika protiv gore navedene presude Visokog

trgovačkog suda poslovni broj 24 PŽ-2544/2020-2 podnijeli reviziju temeljem koje se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodi postupak pod brojem Rev-929/2021.

12. Zaključno, između stranaka nije sporno ni da je u stečajnom postupku poslovni broj St-47/2004 koji se vodi nad tuženikom izdana suglasnost stečajnom upravitelju za osnivanje pologa kod ovog suda radi izdvajanja sredstava za korist ovdje tužitelja u iznosu od 204.437,70 EUR (tada 1.540.335,83 kn), s time da se navedeni iznos izdvaja do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-3603/12 odnosno do proteka roka za podnošenje revizije ili do donošenja odluke povodom revizije ako ista bude uložena, s time da je određeno da će se po okončanju toga postupka izdvojeni iznos vratiti u stečajnu masu ili doznačiti ovdje tužitelju, ovisno o ishodu postupka.

13. Između stranaka je sporno ima li tužitelj pravo na povrat stečenog bez osnove, a imajući u vidu od strane tuženika istaknuti prigovor presuđene stvari s obzirom da je tužiteljevo potraživanje prema tuženiku osigurano sudskim pologom, kao i imajući u vidu prigovor zastare utuženog potraživanja te osporavanje same visine tužbenog zahtjeva.

14. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Slijedom navedenog, za nastanak izvanugovornog obveznopravnog odnosa stjecanja bez pravne osnove moraju se ostvariti sljedeće pretpostavke: povećanje imovine (obogaćenje na jednoj strani), koje se može sastojati u povećanju imovine, ali i u smanjenju gubitaka, u uštedi troškova koje je umjesto obogaćenog učinio osiromašeni itd., smanjenje imovine (osiromašenje) na drugoj strani, postojanje uzročne veze između povećanja odnosno umanjenja imovine, stjecanje bez osnove te činidba zbog koje se dogodila promjena u imovini koja ne smije biti štetna radnja u smislu građanskog delikta, odnosno povrede ugovornog odnosa jer bi tada nastala obveza odgovornosti za štetu. Kada se sve gore navedene pretpostavke ostvare, stjecatelj (obogaćeni) je dužan vratiti na taj način stečenu imovinu.

15. Prvotno valja naglasiti, a u odnosu na istaknuti prigovor zastare, da se u konkretnom predmetu radi se o stjecanju bez osnove slijedom čega takvo potraživanje zastarijeva u općem zastarnom roku iz odredbe čl. 225. ZOO-a prema kojem tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

16. Zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze (čl. 214. st. 2. ZOO-a). Zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

17. Prema ocjeni ovog suda, zastarijevanje u konkretnom slučaju počinje teći prvog dana poslije dana kada je tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a to je dan kada je tužitelju dostavljena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020.

18. Na navedenu okolnost, odnosno na okolnost datuma primitka gore navedene odluke, sud je izvršio uvid u e-Spis aplikaciju u predmet ovog suda poslovni broj P-

3603/12 te je utvrdio da je odluku Vrhovnog suda poslovni broj Revt 224/2017-2 od 25. veljače 2020. punomoćnik tužitelja NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju u tom predmetu Damir Mikuljan, zaprimio 29. svibnja 2020. Punomoćnik u tom predmetu tuženika AD PLASTIK d.d., Mislav Ivanišević, predmetnu je odluku zaprimio također 29. svibnja 2020.

19. Dakle, imajući u vidu da je predmetna odluka od strane ovdje tužitelja, kao i tuženika zaprimljena 29. svibnja 2020., dok je tužba u ovom predmetu podnesena 26. svibnja 2023., razvidno je da nije prošao zastarni rok od pet godina slijedom čega tuženikov prigovor zastare ocijenjen neosnovanim.

20. U odnosu na prigovor presuđene stvari istaknut od strane tuženika koji se pritom poziva na odredbu čl. 190. ZOO-a, valja naglasiti da prema ocjeni ovog suda navedena odredba nije primjenjiva u ovoj pravnoj stvari. Naime, navedena odredba, a prema kojoj se polaganjem dugovane stvari dužnik oslobađa obveze u trenutku polaganja, odnosi se na polaganje i prodaju dugovane stvari u smislu odredbe čl. 186. ZOO-a kojom je propisano da dužnik može za vjerovnika položiti dugovanu stvar kod suda ili kod za to zakonom ovlaštene osobe, kad je vjerovnik u zakašnjenju ili je nepoznat, ili kad je neizvjesno tko je vjerovnik, ili gdje se nalazi, ili kad je vjerovnik poslovno nesposoban, a nema zastupnika.

21. U konkretnom slučaju razvidno je da nije ispunjena niti jedna od pretpostavki propisanoj gore navedenom odredbom čl. 186. ZOO-a pa se posljedično u konkretnom slučaju ne može primijeniti ni odredba čl. 190. ZOO-a.

22. Nadalje, u odnosu na prigovor presuđene stvari, valja naglasiti da prema ocjeni ovog suda osnivanje pologa kod suda radi izdvajanja sredstava za korist ovdje tužitelja, s time da se položeni iznos izdvaja do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-3603/12 odnosno do protoka roka za podnošenje revizije ili do donošenja odluke povodom revizije ako ista bude uložena, s time da je određeno da će se po okončanju toga postupka izdvojeni iznos vratiti u stečajnu masu ili doznačiti ovdje tužitelju, ovisno o ishodu postupka, kao i sama uplata pologa, ne oduzimaju pravni interes tužitelju da u ovom postupku traži da mu tuženik vrati, odnosno isplati iznos koji mu je tužitelj uplatio po sudskim odlukama koje su kasnije ukinute, a sve temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a.

23. Činjenica da je osnovan sudski polog ne utječe na tužnikovu obvezu vraćanja tužitelju iznosa koji je stekao bez osnove, odnosno temeljem osnove koja je kasnije otpala, a sve u smislu citirane odredbe čl. 1111. ZOO-a. Jednako tako, u konkretnoj pravnoj stvari neodlučna je i eventualna mogućnost da bi donošenjem revizijske odluke otpala pravna osnova na kojoj tužitelj u ovom postupku temelji svoje potraživanje, već je odlučno da li je tuženik vratio ili nije tužitelju novčani iznos koji je tužitelj uplatio tuženiku temeljem osnove koje je kasnije otpala, a što je tuženik bio dužan učiniti temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a.

24. Sud je ocijenio neosnovanim i tužnikovo isticanje nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari, odnosno pravomoćno presuđene stvari rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 5. listopada 2023. poslovni broj PŽ-2941/2023. Naime, predmetnim rješenjem Visoki trgovački sud

Republike Hrvatske odlučivao je povodom žalbe izjavljene na rješenje od 25. kolovoza 2023. doneseno u stečajnom postupku nad ovdje tuženikom.

25. Glede tuženikovog osporavanja visine tužbenog zahtjeva odnosno tvrdnje kako iznos tužbenog zahtjeva ne odgovara iznosu kojeg je tuženik primio od tužitelja, valja naglasiti da je jednostavnom matematičkom operacijom zbrajanja sud iz potvrda o plaćanju (list 19.-24. spisa) utvrdio kako zbroj iznosa od 555.740,46 kn (uplaćenog naime glavnice), iznosa od 76.802,59 kn (uplaćenog na ime ovršnog i parničnog troška) te iznosa od 1.032.901,01 kn (uplaćenog na ime troškova zatezne kamate) iznosi 1.665.444,06 kn odnosno 221.042,41 EUR kako je i utuženo.

26. Nadalje, odredbom čl. 1117. st. 2. ZOO-a propisano je da se stjecatelj smatra nepoštenim od trenutka dostave odluke o prihvaćanju izvanrednog pravnog lijeka i dužan je vratiti primljeno na osnovi koja je otpala s kamata od trenutka kad je postao nepošten. Dakle, u konkretnom slučaju, tužitelj bi imao pravo na kamate od 30. svibnja 2020. odnosno dan nakon što je zaprimio revizijsku odluku. Međutim, imajući u vidu kako zakonske zatezne kamate sukladno odredbi čl. 25. b Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine broj: 68/18, 2/20, 47/20, 46/20, 83/20 i 133/20) i odredbe čl. 7. Zakona o interventnim mjerama u ovršnim i stečajnim postupcima za vrijeme trajanja posebnih okolnosti (Narodne novine broj: 53/20 i 83/20), nisu tekle do 18. listopada 2020., tužitelj iste pravilno potražuje od 19. listopada 2020. pa do isplate.

27. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a jer dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zatezne kamate, i to po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a.

28. Zaključno, ovaj sud ocijenio je neosnovanim i tuženikov prijedlog za prekidom ovog postupka jer prema ocjeni ovog suda okolnost podnošenja izvanrednog pravnog lijeka nije predviđena kao razlog za prekid postupka.

29. Slijedom svega navedenog tužbeni je zahtjev utvrđen osnovanim te je primjenom odredbe čl. 1111. i čl. 1117. st. 2. ZOO-a odlučeno je kao u t. I. izreke.

30. Odluka o troškovima postupka iz t. II., III. i IV. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 164. ZPP-a. Prilikom odlučivanja koji troškovi će se nadoknaditi tužitelju uzeti su u obzir samo troškovi koji su bili potrebni za vođenje parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje: Tarifa).

31. Tužitelju je tako priznat kao potreban za vođenje postupka zatraženi trošak zastupanja po odvjetniku, a koji trošak je odmjeran sukladno Tarifi, i to za: sastav tužbe u iznosu od 3.326,04 EUR (Tbr. 7. t. 1. OT-a) uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) što sveukupno iznosi 4.157,55 EUR, za sastav podneska od 25. ožujka 2024. u iznosu 3.326,04 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT-a) uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) što sveukupno iznosi 4.157,25 EUR, za sastav podneska od 30. kolovoza 2024. u iznosu 50,00 EUR (Tbr. 8. t. 4. OT-a) uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) što sveukupno iznosi 62,50 EUR, za zastupanje na ročištu održanom 28. veljače 2024. u iznosu od 3.326,04 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT-a) što uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) sveukupno iznosi 4.157,55 EUR te za zastupanje na ročištu održanom 3. rujna 2024.

u iznosu od 3.326,04 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT-a) što uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. OT-a) sveukupno iznosi 4.157,55 EUR.

32. Tužitelju je kao potreban (čl. 155. st. 1. ZPP-a) priznat i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 331,81 EUR (Tar. br. 1. st. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi - "Narodne novine" broj 92/21; dalje: Tarifa) u svezi s čl. 1. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama - "Narodne novine" br. 118/18 i 51/23; dalje: ZSP) i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 663,61 EUR (Tar. br. 2. st. 1. Tarife u svezi s čl. 1. st. 2 ZSP-a).

33. Dakle, tužitelju je priznat ukupan parnični trošak u iznosu od 17.688,12 EUR slijedom čega je odlučeno kao u t. II. izreke presude. Odluka o zatraženoj zateznoj kamati na dosuđeni iznos troška temelji se na odredbi čl. 151. ZPP-a, a visina stope određena je prema odredbi članka 29. stavak 2. ZOO-a.

34. Tužitelju za pojedinačne radnje nije priznat trošak postavljen u prekomjerno postavljenim iznosima, odnosno u iznosima koji nisu u suglasnosti s iznosima prema vrijednosti predmeta ovog spora slijedom čega je odlučeno kao u t. III. izreke presude.

35. Odluku o parničnom trošku iz t. IV. izreke presude sud je donio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a s obzirom da je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

Zagreb, 18. listopada 2024.

SUTKINJA :
Aleksandra Gumzej

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3086d-feb01**

Kontrolni broj: **07c5f-31599-a85a6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ALEKSANDRA GUMZEJ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.